

lebes som ved denne Beslutning, giver et Exempel paa, at den danske Statskæde, bunden til Kongen af Danmark, kan være tilstede i nogensteds Deel af Landet, uden at dermed ogsaa Alt, hvad Begrebet Statskæde indbefatter, saasom Forsatningen, ogsaa er tilstede, tilveiebringes der en Forvirring i disse Begreber. Man kommer til at tænke sig, at Landet med sin Forsatning kunde sondre sig bort fra Kongen, som da stod udenfor, og at, ligesom Landet kan beslutte sig til at modtage Kongen af Danmark som Den, der nu er Besidder af disse Districter, kunde hele Landet tage imod en anden Konge. Naar Forsatningen og Kongen ikke paa det Nærfeste hænge sammen, men man tænker sig Forsatningen som Noget, der er sondret saavel fra Landet som fra Kongen og der bestaaer som en Slags Enhed for sig, saaledes at det ene ikke kommer til at følge med det andet, forvirrer man — saaledes forekommer det mig — paa den allerbesynderligste Maade de Begreber, man maatte ønske være saa befæstede i Befolkningen, at ingen Tvivl derom mere kunde være tilstede. Den Beslutning, som Regjeringen her har forelagt, gaaer ud paa en Fremtid; den sondrer disse Landsdeles eller Landstykkes Fortid fra den kommende Tid; men den angiver ikke, og Ingen af os kjender, hverledes Regjeringen forsatningsmæssig betragter disse fra Slesvig bortstillede Stykkes statsretlige Tilværelse i Mellemtiden, fra Freden blev sluttet og til nu. Efter hvad vi vide og have hørt fra Regjeringen, svæver det aldeles dunkelt for os, hvorledes Regjeringen har tænkt sig dem værende tilstede. Af Beslutningen maa vi formode, at den har tænkt sig dem udenfor Forsatningen, og deraf maa man formode, at den har antaget, at Kongen ikke var der tilstede eller i alt Fald, at den særlige danske Rigsdagkonge ikke var det, men dersom det er Forsatningen, har Regjeringen ved denne Beslutning, saavidt jeg kan skjønne, unødvendigt paa en officiel Maade deelt vor Konge i to: en Konge for Kongeriget og Slesvigs Fællesanliggender og en Konge for Kongerigets særlige Anliggender. En saadan dobbelt Konge kunne vi imidlertid ikke være tjente med at besidde; en saadan dobbelt Konge kan Kongen ikke være

tjent med at være, og som en saadan kan Ministeriet heller ikke taale, at han betragtes. — Naar det i Beslutningen hedder: „for sit Vedkommende“, maa man antage, at der er Andre tilstede, som ogsaa for deres Vedkommende kunne bestemme over Sagen, og der bliver altsaa en Ubished tilstede med Hensyn til, om vort Vedkommende afgjør den endelig, eller om en anden Forsamling allerede har afgjort Noget deraf. Hvis denne Beslutning, som den foreligger fra Regjeringen paa en formel rigtig Maade afgjorde et tvivlsomt Spørgsmaal, kunde man til Nød gaae ind paa den, ja, man burde maaflue endog skrive dertil, men naar man tager Sagen fra den formelle Side, fremtræder Beslutningen baade som for Meget og som for Lidt. Den er for Meget, dersom der ved Incorporationen maa forståes, at forsatningsmæssig er Kongen Herre i disse Districter, men at Indflydelsen af Forsatningen ikke er gjort gjældende i sit hele Omraade; thi det stæer efterhaanden, som Lovene komme frem, og ikke før. Skal Beslutningen derimod fremstille den egentlige Gjerning, den nemlig, at man bortgiver et Land mod et andet, skal dette stæe ved Lov, og er dette en Landsdeel, hvor Kongen er tilstede, uden at være det paa den kongerigske Forsatnings Vegne, saa er det en Indlemmelse i Forsatningen, men den skal stæe grundlovmæssigt. Paa hvilken af disse Maader man end vil opfatte Beslutningen, kan den altsaa ikke i den Stikkelse, hvori den er forelagt, føre til Andet end Viltsfarelse, Tvivl og Skade. — Jeg har stillet et Endringsforslag, som forandrer Beslutningen til en simpel Anerkjendelse fra Rigsdagens Side af en bestaaende Kjendsgjerning, altsaa til, hvad man kunde kalde en Indemnitetsbill for Ministeriet. Hvis man antog — hvad jeg iøvrigt ikke mener —, at Ministeriet burde have raadspurgt den danske Rigsdag, før Freden blev sluttet, vilde Regjeringen ligeoverfor saadanne Tvivl herved være rejsfærdiggjort. Vi vilde efter mit Forslag ogsaa have givet vort Bifald til det Blytte, som har stillet os disse Landsdele; og det andet Punkt deri er, at vi henlægge den egentlige Incorporation til det Dieblik, da den er stæet, nemlig Freds Slutningens Dieblik, til det Dieblik, da Kongen kundgjorde Freden, og da denne